

Twee gasten aan tafel

Het was in de oorlogswinter van 1943 dat twee onderduikers het plan opvatten om in Oudeschild de nachtmis bij te wonen. Vanwege de spertijd was deze mis om 6.00 uur 's morgens.

De mannen waren in Spang ondergedoken en in verband met de Duitse wachtposten liepen ze 's nachts over het land. Het was een koude tocht over bevroren sloten, slechts belicht door het flauwe schijnsel van hun knijpkat.

Achter het dorp om bereikten ze ons huis op Het Buurtje. Vader smokkelde ze ruim voor kerktijd – met medeweten van pastoor – naar de kerk, waar ze boven in het koor plaatsnamen. Ze zaten achteraan, onzichtbaar voor de mensen beneden.

Mijn broertje was misdienaar en vader had hem streng verboden naar boven te kijken, een hele opgave voor dit avontuurlijke jongetje!

Het was een sobere dienst, zonder klokgelui, want de Duitsers hadden de klok weggehaald.

De onderduikers konden pas 's avonds in het donker terug, dus aten ze met ons tussen de middag mee met de kerstmaaltijd.

Ons gezin bestond al uit dertien mensen, dus zaten we met zijn vijftien in de kleine huiskamer, de twee gasten ver bij het raam vandaan. Wij mochten niemand meenemen en als de bel ging werden ze met een smoes buiten de deur gehouden. Het kerstmenu bestond die dag uit aardappels, rode kool en gebakken spek. Het toetje was een waterige gelatinepudding.

's Middags kregen we surrogaatkoffie met taptemelk en een zelfgebakken koekje van tarwemeel met suikerbietenstroop.

Na de kerst hoorde vader dat de twee mannen weer veilig op hun onderduikadres waren aangekomen.

De oudste van de twee is inmiddels 87 en woont in een verzorgingshuis in Den Helder. De andere emigreerde naar Zuid Afrika. Ongetwijfeld denken ze in deze dagen van overvloed nog wel eens terug aan dit bijzondere bezoek aan de nachtmis in Oudeschild.”

Guurtje Witte-Bakker

Dit verhaal is in december 2000 geschreven door mijn moeder, Guurtje Witte-Bakker, als inzending voor de kerstverhalenwedstrijd van de Kabelkrant. Zij kreeg er een eervolle vermelding voor.

Er kwamen ontroerende reacties op, o.a. van de dochter van een van de mannen. Mijn moeder schreef graag stukjes voor allerlei gelegenheden. Ze is in 2011 overleden, maar ze vindt het vast goed dat haar verhaal bewaard blijft via het Texelfonds.

Marianne Witte